

(א) וזמנס ד: [א. ת.],
 (ב) וימא סג ע"ש,
 (ג) לעיל מו: בינה כ"א,
 (ד) לקמן ע"ג, (ה) נפ"א:
 ד"ה מה, (ו) (שמות י"ב),
 (ז) לקמן ע"ג, (ח) מכלן
 ש"ך ע"ב, (ט) רש"י מ"ו,

תורה אור השלם

1. וסמן דוד על ראש
 העלה ונרצה לו לכפר
 עליו: ויקרא א ד

הגהות הב"ח

(א) תוס' ד"ה כי לית וכו'
 ששחטן בחרץ קודם
 פתיחת ההיכל: (ב) ד"ה
 על כל וכו' וקשה לר"י
 דאמר גרסי:

מוסף רש"י

האופה מיי"ש לחול.
 לאחר ששקע אפה, דהא
 דחי לחול הוא (ביצה
 א.) לאחר שחלל ונמר
 טעמו, דשטיטא לן דלא
 חזי ליה מדי טומאה עד
 ארמא שחול חול (ש"י
 חו.). לוקח. משום לא
 עשה כל מלאכה (שם).
 הואיל ואי מקלעי ליה
 אורחים. שיהי' זכרון לפת
 זה היום (שם).

מוסף תוספות

א. מעשה גדול. מוס'
 שאין. ב. עיין מוס' שאין
 שמתקן. ג. מה טומאת
 בשר לא עשה בה מקצת
 טומאה ככל טומאת אף
 טומאת גברי. ט. שם.
 ד. שם מגילת. ח. הא מני רבי
 והטמא פטורין מן הריאה,
 כטמא וגו'. ה. ופעל וזן
 לא שייך לומר דקא.
 מוס' שאין. ו. דלא בני
 סמיכה דהיי' פריך פרק כל
 הני (פח.). וכו' הוא בני
 סמיכה ומשני בנשים. ט.

רבינו הגאון

וכי פליגי רבה ורב חסדא
 בהא פליגי, וכפר עליו
 ואמרין עליו ולא על
 חברו, רבה דייק עליו ולא
 על חברו סבר (דיקין)
 בעינן חברו דפסול דומיא
 דידיה מה הוא בר כפרה
 אף חברו דבר כפרה, אבל
 אם זרק עליו לא פסול.
 רוב חסדא אמר האי נמי
 בר כפרה הוא הואיל דאי
 בעי מיתקן נפשה ומכפר
 השתא נמי בר כפרה קרינא
 ביה. ומי אית ליה לרב
 חסדא הואיל ואתמר
 האופה מיי"ש טוב לחול
 רב חסדא אמר לוקח רבה
 אמר אינו לוקח הואיל
 ואי מקלעי ליה אורחין
 חזי ליה וכו', הנה רבה
 רב דאית ליה הואיל אבל
 הוא חסדא לית ליה הואיל

תמיד נשחט פרק חמישי פסחים

סב.

האי מחוסר מעשה בו. הקשה ריב"ז דבפ' אלו עוצרין (דף מו):
 מסיק כמישה צי"ט מי שרי משמע אי הוה שרי אמרינן הואיל
 אע"ג דמחוסר מעשה ותיירך ר"י דהאי מעשה דמילה חשיב טפי א:
בי בית י"ה יקו"א וכו'. נראה דרב חסדא לא פסל אלא מדרבנן

דמדאורי"י לא שייך לחלק בין לחומר'א
 בין לקולא ומדאורי"י לא אמרינן הואיל
 כלל אפי' לחומר'א וכן מוכח בר"פ שני
 שעירים (יומא דס"ב): דקאמר רבינא
 השתא דאמר ר"ח מחוסר הגרלה
 כמחוסר מעשה דמי פי' אם שחט שעיר
 יום הכפורים בחוץ היה פטור משום
 דמחוסר הגרלה אי לאו משום דחזי
 לשעיר חילון שלמים (ב) ששחטן קודם
 פתיחת ההיכל פטור מחוסר פתיחה
 כמחוסר מעשה דמי אלמא לית ליה
 הואיל אפילו לחומר'א ואין להקשות אי
 מדרבנן היאך יתחייב פסח אחר הא
 קיימית חולין לעזרה לא היא כיון דלא
 זרוק הדם אינו יוצא ומותר ללאת
 בצ"ח וכן מוכח בבב"ב זולין דאמר
 רב לא זרק את מוכח חייב לעשות
 פסח אחר כו' (ט) (תימה דהשתא לרב
 אשי דמחשבת ערלים המנויין לביע
 פסל אף זריקה וכשאינם מנויין איכא
 מאן דמכשר וסבירא משמע איפכא
 דהשתא כשאינה מנויין לא פסלה
 כ"ש זמנויין):

מאי שנא טומאה דפשיטא י"ה
ומאי שנא ער"ה דמספקא
י"ה. תימה לרשב"א דלמא טומאה
 פשיטא ליה משום דילפינן טומאת
 גברי מטומאת בשר וכו' תימא דמשמע
 ליה דאי פשיטא לן בטומאת גברי
 דלא עשה זה מקצת טומאה ככל
 טומאה הוא הדין צערלה משום
 דמח דקרא דפי' אכלו נפקי וכו' לא
 הוה שייך למילף זמנן מכל מקום מאי
 קאמר דנין דבר שלא הותר מכללו
 כו' הא ע"כ איכא למילף טפי טומאת
 גברי מטומאת בשר דהוי טומאה
 מטומאה דמי ליה בכל ז' מדנייף
 טומאת גברי זמנן דלא דמי ליה כלל
 כיון דפשיטא לן בטומאה דגברי
 פשיטא לן נמי ערלה כיון שיש
 להשוותם והיי' קצעי למילף ערלה
 זמנן ואומר ר"י דטומאת גברי נמי
 איכא למימר דנייף טפי זמנן מדנייף
 מטומאת בשר משום דניין פסול
 מחשבה מפסול מחשבה ולא תוכיח
 טומאת בשר דלא הוי פסול מחשבה:
ער"ה משלח קרבנות וממא משלח
בו. כרבי עקיבא תלמי

דמרבי ערל כי טמא צחגיגה (דף ד):
 דאי לאו הכי ליימי איהו גופיה
 קרבנותיו וקשה לר"י (ב) צריש חגיגה
 (ס) טמא פטור מן הראייה שנאמר
 וצאת שמה והצאתם שמה כל שישנו
 צריאה ישנו צבאה וכל שאינו כו'
 משמע דטמא אינו משלח שום קרבן
 דצהיהו קרא גופיה כתיבי שר
 קרבנות עולותים וזבחים וגו' ואומר ר"י
 קאי אכולהו דהא מעשרות ותרומה כתיבי נמי
 התם וועד קשה לר"י טמא איך משלח קרבנות
 והא צעי סמיכה ואפילו למאן דאמר
 צריאה במקצת לא שמה צריאה ליכא למימר
 אפשר דמעיל ידיה וסמך דהא צפרק כל
 הפסולים (זבחים דף ג.) אמרינן כל הסומך ראשו
 ורובו מכניס מאי טעמא כל כחו צעינן ותיירך
 ר"י דהכא מיירי צעופות וכן משני בכל הגט
 (גיטין דף כח): אי נמי צבכור ומעשר
 דלא צעי סמיכה כדתן פרק שתי מדות
 (מנחות דף צג): ובקרבן נשים ליכא
 לאוקמי משום ערל: [וע"ש מוס' יצמות
 קד: ד"ה דלמך:]
 אילימא

בהאי קרא קמיפלגי ונרצה לו לכפר עליו
 עליו ולא על חברו רבה סבר חברו דומיא
 דידיה מה הוא דבר כפרה אף חברו דבר
 כפרה לאפוקי האי ערל דלאו בר כפרה הוא
 ורב חסדא סבר האי ערל נמי כיון דבר חיובא
 הוא בר כפרה הוא [הואיל] דאי בעי מתקן
 נפשיה וכו' ומי אית ליה לרב חסדא הואיל והא
 איתמר (ה) האופה מיי"ש לחול רב חסדא אמר
 לוקח רבה אמר אינו לוקח רבה אמר אינו
 לוקח אמרינן הואיל ואי מקלעי ליה אורחים
 חזי ליה השתא נמי חזי ליה ולא לקן רב
 חסדא אמר לוקח לא אמרינן הואיל בשלמא
 דרבה אדרבה לא קשיא הכא מחוסר מעשה
 התם דלא מחוסר מעשה אלא דרב חסדא
 אדרב חסדא קשיא אמרי כי לית ליה לרב
 חסדא הואיל לקולא לחומר'א אית ליה אמר
 ליה מר זוטרא בריה דרב מרי לרבינא קתני
 הואיל וערלה פוסלת וטומאה פוסלת מה
 טומאה לא עשה בה מקצת טומאה ככל
 טומאה אף ערלה לא עשה מקצת ערלה ככל
 ערלה האי טומאה היכי דמי אילימא בטומאת
 גברי ומאי לא עשה בה מקצת טומאה ככל
 טומאה דאי איכא ארבעה וחמישה גברי
 טמאין וארבעה וחמישה גברי מהורין לא פסלי
 להו טמאין לטהורין גבי ערלה נמי הא לא
 פסלי דתנן לזבולין ולערלים כשר מאי שנא
 טומאה דפשיטא ליה ומאי שנא ערלה
 דמספקא ליה אלא בטומאת בשר ומאי לא
 עשה בה מקצת טומאה ככל טומאה דאיילו
 איטמי חד מאברים האי דאיטמי שרפינן ליה
 ואידך אכלינן ליה במאי אוקימתא בטומאת
 בשר אימא סיפא דנין דבר שאינו נוהג בכל
 הזבחים מדבר שאינו נוהג בכל הזבחים ואל
 יוכיח זמן שנוהג בכל הזבחים ומאי טומאה
 אי נימא טומאת בשר אמאי אינו נוהג בכל
 הזבחים אלא פשיטא בטומאת גברי ומאי
 אינו נוהג בכל הזבחים דאיילו בכל הזבחים
 ערל וטמא משלחין קרבנותיה ואילו בפסח
 ערל וטמא אין משלחין פסחיהן רישא
 בטומאת בשר וסיפא בטומאת גברי א"ל אין
 שם טומאה קא פריך ואיבעית אימא סיפא
 נמי בטומאת בשר ומאי אינו נוהג בכל
 הזבחים דאיילו בכל הזבחים בין שנשטמא

חלב ובשר קיים בין שנשטמא בשר וחלב קיים
 זורק את הדם נשטמא בשר וחלב קיים
 זורק את הדם במאי
 אוקימתא בטומאת בשר אימא סיפא דנין
 דבר שלא הותר מכללו מדבר שלא
 הותר מכללו ואל תוכיח טומאה שהרי הותרה
 מכללה במאי אילימא

בטומאת
 קרבנות עולותים וזבחים וגו' ואומר ר"י
 דמכל מקום דווקא צחגיגה שתלויה צריאה
 קפיד קרא ואע"ג דכל הקרבנות כתיבי צקרא
 לא קאי אכולהו דהא מעשרות ותרומה כתיבי
 נמי התם וועד קשה לר"י טמא איך משלח
 קרבנות והא צעי סמיכה ואפילו למאן דאמר
 צריאה במקצת לא שמה צריאה ליכא למימר
 אפשר דמעיל ידיה וסמך דהא צפרק כל
 הפסולים (זבחים דף ג.) אמרינן כל הסומך
 ראשו ורובו מכניס מאי טעמא כל כחו צעינן
 ותיירך ר"י דהכא מיירי צעופות וכן משני
 בכל הגט (גיטין דף כח): אי נמי צבכור
 ומעשר דלא צעי סמיכה כדתן פרק שתי
 מדות (מנחות דף צג): ובקרבן נשים
 ליכא לאוקמי משום ערל: [וע"ש מוס' יצמות
 קד: ד"ה דלמך:]
 אילימא

**עין משפט
 נר מצוה**

בר א מיי פטוי מהל'
 פטוי מוקדשין הלכה
 ח:
 בה ב מיי פ"ד מהל'
 ק"פ הלכה ב:
 ב ג מיי פ"ב מהל' צריאה
 מקדש ה"ב:

רבינו הגאון (המשך)
 כו, פי' מחוסר מעשה
 מילה. ופרקינן כי לית ליה
 לרב חסדא הואיל להקל
 אבל לחומר'א אית ליה.
 ומתמיה' מאי שנא האי
 תנא דאי איכא מקצת מבני
 חבורה טמאין ומקצתן
 מהורין דפשיטא ליה דלא
 פסלי הטמאין לטהורין
 אלא אובלין הטהורין
 ולא חיישנן לטומאה
 ואי איכא מקצת מבני
 חבורה ערלים ומקצתן
 מהורין דמספקא ליה. ואמר
 ליה רבינא בטומאת בשר
 היא היכי דמי כיון
 שנטמא מקצת אברין של
 זבח שהטמאין נשפין
 והטהורין נאכלין ולא
 פסלי הטמאין לטהורין.
 ומי מצית לאוקמה
 בטומאת בשר והא תני
 סיפא דנין דבר שאינו
 נוהג בכל הזבחים היינו
 ערלה מדבר שאינו נוהג
 בכל הזבחים הטומאה, ואי
 בטומאת בשר אמאי אינה
 נוהגת בכל הזבחים מי
 משכחת בשר זבח טמא
 שחותר, אלא בטומאת
 גברי ומאי אינה נוהגת
 בכל הזבחים דערל
 וטמא משלחין קרבנותיהן
 וקריבין, דלא גריעי מבני
 ותנן בשקלים נכרי ששחט
 עולתו ממרינת הים ושילח
 עמוהו נטכין קריבין משלו
 כו', ותנן נמי בטנין
 השולח חטאתו ממדינת
 הים מקריבין אותה בחזקת
 שהוא קיים כו'. ותנינן
 בתורת הכהנים ואם האכל
 יאכל מבשר זבח שלמיו
 וגו', יכול השוחט לערלים
 ולטמאים הא בלא ירצה,
 ת"ל המקריב אותו בלא
 ירצה ואין השוחט לערלי'
 ולטמאין בלא ירצה, מכאן
 שהערל והטמא משלחין
 קרבנותיהן דכהנים אכלו
 להו וראוין הן. (ואפי'
 [אבל] בפסח לא ערל
 ולא טמא אין משלחין
 פסחיהן דהא איש לפי
 אכלו תכוסו כתיב והני לאו
 בני אכליה ניהו. ואמר
 רבינא שום טומאה פריך
 ולעולם רישא בטומאת
 בשר סיפא בטומאת גברי.
 איבעית אימא רישא וסיפא
 בטומאת בשר ומאי אינה
 נוהגת בכל הזבחים, דאילו
 כל הזבחים בין נטמא חלב
 ובשר קיים ובין נטמא
 בשר וחלב קיים, זורק את
 הדם כדבעינן לומר קמך.
 ואלו פסח נטמא חלב כו'
 והאי דבריה פשוטין הן. והאי
 פריך ואל תוכיח טומאה
 פסח כמללה, בפסח
 שבא בטומאת פריך, דתנן
 פסח הבא בטומאה נאכל
 בטומאה שלא בא בתלתו
 אלא לאכילה.